

PROMINENTNÍ FALEŠNÝ SVĚDEK ELIE WIESEL

Robert Faurisson

V roce 1986 byla Elie Wieselovi udělena Nobelova cena. Obecně je akceptován jako svědek židovského „holocaustu“ a především legendárního nacistického vyhlazování pomocí plynových komor. Pařížský deník Le Monde 17. října 1986 zdůraznil, že cena byla Wieselovi udělena, protože:

„V poslední době jsme svědky, ve jménu tzv. historického revizionizmu, a to zvláště ve Francii, rozvíjení zpochybňování existence nacistických plynových komor a kromě toho i genocidy židů jako takové.“

Ale podle čeho je Elie Wiesel svědkem údajných plynových komor? A na základě čeho nás žádá, abychom uvěřili v masové vyhlazování? Ve své autobiografické knize Night, popisující jeho zážitky z Osvětimi a Buchenwaldu, není nikde zmíněna plynová komora. Je si však jist, že Němci popravovali Židy, a to vhazováním zaživa do hořících jam, před očima ostatních deportovaných. Nic menšího!

Zde měl falešný svědek Wiesel trochu smůlu. Místo aby si zvolil jednu z řady spojeneckých válečných propagandistických lží, zvolil si lež o upalování na hranicích, místo opaření vroucí vodou, zplynování nebo zabíjení elektrickým proudem. V roce 1956, kdy publikoval v jidiš své svědectví, byla lež o pálení na hranicích stále ještě v určitých kruzích populární. Je také původcem termínu holocaust – smrt ohněm. Dnes již není jediný historik, který by věřil tomu, že Židé byli upalováni zaživa. Mýty o opařování vodou a zabíjení elektrošoky již také zmizely. Přetrvávají již jen plynové komory.

Lež o plynování byla šířena Američany¹. Lež o tom, že Židé byli zabíjeni vroucí vodou a párou (především v Treblince) byla šířena polskými orgány². Lež o vraždění elektrošoky byla pro změnu šířena Sověty³.

Pověsti o upalování mají neurčitý původ. Nesou se ve znamení staré válečné propagandy. Ve své knize Night, která je verzí jeho dřívějšího svědectví v jidiš, Wiesel uvádí, že v Osvětimi byly hořící jámy pro dospělé a zvláštní hořící jámy pro děti. Píše zde⁴:

„Nedaleko od nás z jámy stoupaly plameny, gigantické plameny. Něco spalovaly. Nákladní auto přijelo a vyklopilo náklad – malé děti. Děti! Ano, viděl jsem to. Viděl jsem to na vlastní oči... ty děti v plamenech. (Není překvapující, že jsem potom nemohl spát. Spánek mi odešel z víček.)“

Nedaleko této hořící jámy byla podle Wiesela jiná, s gigantickými plameny, kde oběti „pomalu trpěly v agonii“ (spodní voda v Osvětimi sahá až půl metru pod povrch; pozn. překl.). Zástup vězňů, ve kterém byl i Wiesel, byl údajně veden Němci „tři kroky“ od jámy, poté jen „dva kroky“ a „dva kroky od jámy jsme dostali příkaz otočit se vlevo a vrátit se do ubikací“.

Očitý svědek „sám pro sebe“ Wiesel nás ujišťuje, že potkal řadu jiných očitých svědků. O Babim Jaru, kde měli Němci popravovat Sověty, převážně Židy, Wiesel píše⁵:

„Později jsem se dozvěděl od svědka, že se tu po celé měsíce země nepřestávala třást a čas od času z ní tryskaly gejzíry krve.“

Tato slova však jejich autor nevyřkl v náhlém záchvatu šílenství: za prvé, napsal je, poté je v několika případech (přinejmenším však jednou) použil ve svých vystoupeních a konečně byla tato slova přeložena do řady jazyků, jako ostatně všechno, co tento autor napsal.

To, že Wiesel sám přežil, bylo samozřejmě dílem zázraku. Píše o tom⁶:

„V Buchenwaldu posílali na smrt každý den deset tisíc lidí. Byl jsem vždy mezi poslední stovkou před vstupem (do plynové komory; pozn. překl.). Pak to zastavili. Proč?“

V roce 1954 analyzovala francouzská badatelka Germaine Tillionová „bezdůvodnou lež“ ohledně německých koncentračních táborů. Napsala o tom⁷:

„Tyto osoby (které bezdůvodně lžou) jsou – po pravdě řečeno – mnohem početnější, než to lidé obecně připouštějí, a věci jako svět koncentračního tábora v nich stimulují jejich sado-masochistické představy a nabízí tak široké pole pro předvádění. Známe celou řadu mentálně poškozených osobností, napůl podvodníků a napůl bláznů, kteří zneužívali svých imaginárních deportací; a známe i takové z nich – skutečně deportované – jejichž chorá mysl vyplodila ještě monstróznější věci, než o kterých jiní slyšeli nebo byli jejich svědky. Byli zde vydavatelé, kteří přetiskovali jejich představy, ty pak byly více či méně oficiálně používány, ale vydavatelé a kompilátoři jsou zde naprosto neobhajtelní, neboť i základní vyšetřování těchto tvrzení musí odhalit podvod.“

Tillionová jen neměla odvalu uvést jména a příklady. Ale to tak bývá vždycky. Lidé se shodují, že někde existují falešné plynové komory, k jejichž návštěvě jsou přesvědčováni turisté a poutníci, ale neřeknou nám, kde vlastně jsou. Shodují se, že existují falešní „očití svědci“, ale obecně jmenují jen proslulého podvodníka Martin Graye, na jehož žádost sestavil Max Gallo, který velmi dobře věděl, co dělá, holocaustový bestseller *For Those I Loved* (tato smyšlená kniha se dále prodává po celém světě; pozn. překl.).

Často je jako příklad podvodníka uváděn také Jean-François Steiner. Jeho bestseller *Treblička* (1966) byl prezentován jako dílo, jehož přesnost je v každém detailu zaručena ústními a písemnými svědectvími. Ve skutečnosti však jde o smyšlenky, zčásti připisované autorovi Gillesi Perraultovi⁸. Autor Marek Halter publikoval v roce 1983 své *La Mémoire d'Abraham*, které často prezentuje v rádiu, a píše zde o svých zkušenostech z varšavského ghetta. Nicméně, pokud máme věřit článku Nicolase Beau⁹, který je Halterovi příznivě nakloněn, malý Marek ve věku asi tří let spolu s matkou opustili Varšavu ne v roce 1941, ale již v říjnu 1939 ještě předtím, než Němci zřídili židovské ghetto. Za skutečného autora Halterovy knihy je považován Jean-Noël Gurgan.

Filip Müller je autorem knihy *Eyewitness Auschwitz: Three Years in the Gas Chambers* (Očitý svědek Osvětlemi: Tři roky v plynových komorách)¹⁰, která v roce 1980 vyhrála cenu Mezinárodní ligy proti rasismu a antisemitismu (International League against Racism and Anti-Semitism – LICRA). Tento nechutný trhák je ve skutečnosti skrytým dílem německého autora Helmuta Freitag, který se neváhal propůjčit k historickému plagiátorství¹¹. Zdrojem pro plagiátorství je zde kniha *Auschwitz: A Doctor's Eyewitness Account*, další z vymyšlených trháků (tzv. bestsellerů) připisovaný Miklos Nyiszli¹².

A tak se celá řada publikací, prezentovaných jako autentické, ukazuje být pouhou reprodukcí výmyslů skrytých autorů, jako Max Gallo, Gilles Perrault, Jean-Noël Gurgan (?), Helmut Freitag, a dalších.

Rádi bychom věděli, co by si Germaine Tillionová myslela o Elie Wieselovi dnes. Jeho lži nejsou nezištné ani bezdůvodné. Ačkoli prohlašuje, že je plný lásky a humanity, neodrazuje jej to od výzev k nenávisti. Podle jeho názoru by si¹³:

„Každý Žid, někde uvnitř svého bytí, měl založit oddělenou zónu nenávisti – zdravou, energickou nenávist – k tomu, co zosobňují Němci a co v nich přetrvává. Cokoli jiného by bylo zradou mrtvých.“

Na počátku roku 1986 se 83 zástupců německého Bundestagu ujalo iniciativy, aby navrhlo Wiesela na Nobelovu cenu míru. Bylo by to podle nich „velké povzbuzení pro ty, kteří jsou v procesu usmiřování.“¹⁴ Takový postoj může být označen za „přechod od nacionálního socialismu k nacionálnímu masochismu“.

Jimmy Carter potřeboval historika, aby předsedal Prezidentské komisi o holocaustu. Jak to dobře vyjádřil Dr. Arthur Butz, nezvolil si historika, ale hysterika, Elie Wiesela. Dokonce i deník *Le Monde*¹⁵ byl nucen informovat o hysterických znacích, pro které někteří Wiesela odsuzují:

„Přirozeně, že vedle těch, kteří uznávají zápas tohoto amerického židovského spisovatele, objeveného katolíkem François Mauriacem, se najdou i tací, kteří mu vyčítají přílišnou ten-

denci k přechodu od židovského smutku k „morbiditě“ nebo snahu stát se nejvyšším knězem „holocaustového náboženství.“

Jak napsal židovský autor Leon A. Jick¹⁶: „Devastující jízlivá poznámka, že „není lepší byznys než je šoa byznys“, ať ji diskutujeme jakkoli, není nic než rozpoznatelná skutečnost.“

Elie Wiesel burcuje a podněcuje proti buřičským revizionistickým autorům. Cítí, že se mu věci vymykají z rukou. Je pro něj stále těžší a těžší udržet nesmyslnou víru v to, že Židé byli vyhlazováni, či byli subjekty vyhlazovací politiky, a to především v tzv. plynových komorách. Serge Klarsfeld veřejně připustil, že skutečné důkazy o existenci plynových komor stále nebyly publikovány. Slibuje důkazy¹⁷.

Na vědecké úrovni mýtus o plynových komorách skončil. Po pravdě řečeno, tento mýtus naposledy vydechl před řadou let na kolegiu Sorbonny v Paříži, konaném od 29. 6. – 2. 7. 1982, a kde předsedali Raymond Aron a François Furet. Zbývá jen učinit tuto skutečnost veřejně a obecně známou. Nicméně, pro Elie Wiesela má utajení těchto zpráv nejvyšší prioritu. I přes velký rozruch v médiích platí, že čím více jsou slyšet novináři, tím více mlčí historici.

Ale jsou zde i historikové, kteří se odvažují povznést svůj hlas proti lži a nenávisti. To je i případ Michela de Boüarda, člena francouzského Hnutí odporu, za války deportovaného do Mauthausenu a později v letech 1945–1981 člena Komise pro historii druhé světové války, stejně jako člena Institut de France. Ve svém výstižném interview z roku 1986 odvážně potvrdil, že i když v roce 1954 zastával názor o existenci plynových komor v Osvětimi, nyní se s konečnou platností ukazuje, že zde žádné nebyly¹⁸.

Respekt, který dlužíme utrpení všech obětí druhé světové války, a především pak utrpení deportovaných, vyžaduje od historiků, aby se vrátili k prokázaným a osvědčeným metodám historickému kriticismu.

Shrnutí:

Elie Wiesel platí za jednoho z neoslavovanějších očítých svědků údajného holocaustu. Nyní však v jeho údajně autobiografické knize *Night* není ani zmínka o plynových komorách. Přesto jako svědek prohlašuje, že viděl upalovat Židy zaživa, tj. historiku dnes odmítanou všemi historiky. Wiesel podněcuje víru v ještě absurdnější svědectví „očítých svědků“. Vypráví fantastické pohádky o 10 tisících osob poslaných na smrt v Buchenwaldu každý den.

Když měl Elie Wiesel a jeho otec, oba zajatci v Osvětimi, na výběr mezi opuštěním tábora spolu se svými německými „katy“, nebo vyčkáním na své sovětské „osvoboditele“, oba se rozhodli odejít i se svými německými vězniteli.

Nastal čas, ve jménu pravdy a úcty k utrpení skutečných obětí druhé světové války, aby se historikové navrátili k průkazným metodám historického kriticismu a aby se svědectví „očítých svědků“ holocaustu stala předmětem seriózního zkoumání, místo akceptování bez otázek.

Poznámky:

- 1) US War Refugee Board Report, *German Extermination Camps: Auschwitz and Birkenau* (Washington, DC), November 1944.
- 2) Nuremberg document PS-3311 (USA-293). Published in the IMT „blue series“, Vol. 32, pp. 153-158.
- 3) *Pravda*, Feb. 2, 1945, p. 4, and the UP report in the *Washington (DC) Daily News*, Feb. 2, 1945, p. 2
- 4) *Night* (Avon/Discus). See especially pages 41, 42, 43, 44, 79, 93
- 5) *Paroles d'étranger* (Editions du Seuil, 1982), p. 86
- 6) Author, Teacher, Witness, *Time* magazine, March 18, 1985, p. 79

- 7) „Le Système concentrationnaire allemand [1940-1944],“ *Revue d'histoire de la Deuxième Guerre mondiale*, July 1954, p. 18, n. 2
- 8) *Le Journal du Dimanche*, March 30, 1985, p. 5
- 9) *Libération*, Jan. 24, 1986, p. 19
- 10) Published by Stein and Day (New York). Paperback edition of 1984. (xii + 180 pages.) With a foreword by Yehuda Bauer of the Institute of Contemporary Jewry, Hebrew University, Jerusalem
- 11) Carlo Mattogno, *Auschwitz: un caso di plagio*, Parma (Italy): 1986. See also: C. Mattogno, „Auschwitz: A Case of Plagiarism,“ *The Journal of Historical Review*, Spring 1990, pp. 5-24
- 12) Paperback edition, 1961, and later, published by Fawcett Crest (New York)
- 13) *Legends of Our Time* (chapter 12: „Appointment with Hate“), New York: Schocken Books, 1982, p. 142, or, New York: Avon, 1968, pp. 177-178
- 14) *The Week in Germany* (published in New York by the German government in Bonn), Jan. 31, 1986, p. 2
- 15) *Le Monde*, October 17, 1986. Front page.
- 16) „The Holocaust: Its Use and Abuse Within the American Public,“ *Yad Vashem Studies* (Jerusalem), 1981, p. 316
- 17) *VSD*, May 29, 1986, p. 37
- 18) *Ouest-France*, August 2-3, 1986, p. 6